

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art.1 decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie C 2/2003 (ex NN 22/2002) dotyczącej środków przyznanych przez Danię dla TV2/Danmark, w części w której decyzja ta uznaje pomoc za zgodną z zasadami wspólnego rynku, w świetle art. 86, ust. 2 WE.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja uznała pomoc, która została w latach 1995-2004 udzielona TV2/Danmark w formie opłat abonamentowych oraz innych środków za zgodną z zasadami wspólnego rynku, za wyjątkiem kwoty 628,2 milionów DKK, która w opinii Komisji stanowi sprzeczną z normami Traktatu pomoc państwa. Królestwo Danii zostało zobowiązane do zażądania zwrotu tej kwoty od TV2/Danmark A/S. Strona skarżąca zażądała stwierdzenia nieważności tej części decyzji, w której Komisja uznaje część pomocy za zgodną z zasadami wspólnego rynku.

Strona skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błąd w ocenie podczas weryfikacji czy zobowiązania TV2/DANMARK A/S z tytułu pełnienia misji publicznej są określone wystarczająco dokładnie, ponieważ uznała, że cały program nadawczy TV2/DANMARK A/S stanowi działalność związaną z pełnieniem misji publicznej. Założenie takie utrudnia weryfikację czy państwo duńskie przestrzegało oraz czy w przyszłości będzie przestrzegać wspólnotowych reguł konkurencji, przede wszystkim zawartych w art. 87 ust. 1 w związku z art. 86 ust. 2 Traktatu WE.

Strona skarżąca podnosi ponadto, że przyjęta przez Komisję metoda oceny tego czy pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE jest zgodna z zasadami wspólnego rynku na mocy art. 86 ust. 2, Traktatu WE jest błędna, ponieważ metoda ta nie bierze pod uwagę istnienia pośredniej (horyzontalnej) pomocy państwa (subsydiowanie skrośne - pokrywanie kosztów jednego rodzaju prowadzonej przez przedsiębiorstwo działalności gospodarczej przychodami pochodzącymi z innego rodzaju działalności), sprzecznę z art. 87 ust. 1 WE, w sytuacji gdy:

- antykonkurencyjne postępowanie TV2/DANMARK A/S na rynku reklam telewizyjnych nie może zostać uznane za niezbędne dla pełnienia przezeń misji publicznej w rozumieniu art. 86 ust. 2 WE, ponieważ art. 87 ust. 1 WE ma nieograniczone zastosowanie wobec postępowania TV2/DANMARK A/S na rynkach komercyjnych;
- Komisja zbadała jedynie czy ewentualna nadmierna kompensacja dokonana przez państwo (bezpośrednia wertykalna i zabroniona pomoc państwa) została użyta do wsparcia działalności komercyjnej, nie zaś czy kompensacja udzielona przez państwo (bezpośrednia wertykalna i dozwolona pomoc państwa) została użyta do osiągnięcia korzyści gospodarczej w ramach prowadzonej działalności komercyjnej, która zakłóca konkurencję;

- zastosowana przez Komisję metoda badania „stand alone” nie ma zastosowania w tej sprawie, ponieważ bazuje ona na porównywaniu kosztów poniesionych przez konkurentów TV2/DANMARK A/S (zamiast kosztów poniesionych przez samą TV2/DANMARK A/S) z przychodem TV2/DANMARK A/S z działalności komercyjnej, pomijając w ten sposób ewentualne różnice w poziomie efektywności, co skutkuje tym, że badanie nie wykazuje w pełni jak dalece działalność komercyjna TV2/DANMARK A/S poprzez subsydiowanie skrośne spowodowała osiągnięcie korzyści gospodarczej, która zakłóca konkurencję;
- użyty przez Komisję test cenowy także nie ma zastosowania w tej sprawie.

Skarga wniesiona dnia 13 sierpnia 2004 r. przez TV Danmark A/S i Kanal 5 Denmark Ltd. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-336/04)

(2004/C 262/95)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 13 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez TV Danmark A/S, z siedzibą w Kopenhadze (Dania) i Kanal 5 Denmark Ltd., z siedzibą w Hounslow (Zjednoczone Królestwo), reprezentowane przez D. Vandermeerscha, K. Karla oraz H. Peytza, adwokatów (lawyers), z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art.1 decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. dotyczącej środków przyznanych dla TV2/Danmark w formie opłat abonamentowych oraz innych środków, w części, w jakiej Komisja uznała pomoc przyznaną dla TV2/Danmark w latach 1995-2002 w formie wpływów pochodzących z opłat abonamentowych oraz innych środków za zgodną z zasadami wspólnego rynku, w trybie art. 86 ust. 2 WE.
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z przedstawieniem niniejszej skargi.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja ustaliła, że w latach 1995-2004 publicznemu nadawcy duńskiemu TV2/Danmark została udzielona pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE. Komisja uznała tę pomoc za zgodną z zasadami wspólnego rynku, za wyjątkiem nadmiernej kompensacji wynoszącej 628,2 milionów DKK, która powinna zostać zwrócona przez TV2/Danmark A/S.

Skarżący żądają stwierdzenia nieważności art.1 decyzji w części, w której Komisja uznaje część pomocy za zgodną z zasadami wspólnego rynku. Skarżący wnoszą, że wydając tę część decyzji Komisja naruszyła art. 86 ust. 2, art. 87 oraz art. 88 WE, a także załączony do Traktatu WE protokół dotyczący systemu radiofonii i telewizji publicznej w Państwach Członkowskich.

Skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła art. 87 i art. 88 WE, kiedy, po ustaleniu, że udzielona pomoc była nową pomocą, stwierdziła tym niemniej, że pomoc ta jest (za wyjątkiem kwoty uznanej za nadmierną kompensację) jest zgodna z zasadami wspólnego rynku, podczas gdy powinna była stwierdzić jej sprzeczność z normami Traktatu z powodu braku notyfikacji.

Ponadto skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła art. 86 ust. 2, art. 87 oraz art. 88 WE, a także protokół, poprzez uznanie, że wszelkie koszty poniesione przez TV2 pozostawały w związku ze zobowiązaniami z tytułu pełnienia misji publicznej i dlatego mogły być finansowane przez Państwo, pomimo braku wystarczająco dokładnej definicji zobowiązań TV2 z tytułu pełnienia misji publicznej. Komisja naruszyła także wyżej wymienione przepisy zatwierdzając pomoc państwa na podstawie badania mającego wyjaśnić czy TV2 usiłowała „maksymalizować dochody” oraz nakładając ciężar dowodu na skarżących. Popełniła ona ewidentny błąd w ocenie, pomijając dowody na oczywiste zaniżanie cen przez TV2 w stosunku do samowystarczalnego operatora.

Skarżący ponadto twierdzą, że Komisja naruszyła art. 86 ust. 2 oraz protokół zatwierdzając pomoc pomimo swych własnych wątpliwości co do polityki cenowej TV2 i poziomu cen w Danii. Ponadto, Komisja naruszyła art. 86 ust. 2 nie zbadawszy czy koszty netto poniesione przez TV2 były proporcjonalne do zobowiązań z tytułu pełnienia misji publicznej i akceptując brak jakiegokolwiek, a w każdym razie wystarczającej, duńskiej kontroli publicznej nad wykonywaniem przez TV2 jej misji publicznej.

Skarga wniesiona dnia 11 sierpnia 2004 r. przez Centro Europa 7 srl przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-338/04)

(2004/C 262/96)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 11 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Centro Europa 7 srl reprezentowane przez adwokatów Vittorio Ripa di Meana i Roberto Mastroianni.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o odmowie wszczęcia postępowania w przedmiocie zawiadomienia przedstawionego przez skarżącą w dniu 18 października 2001 r., o którym skarżąca została poinformowana pismem Pana Mensinga - dyrektora DG ds. Konkurencji, z dnia 4 czerwca 2004 r., przesłanym faksem w dniu 9 czerwca 2004 r., nr D (2004)/471
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w niniejszej sprawie uczestniczyła w lipcu 1999 r. w przetargu przeprowadzonym przez Włochy na koncesje dotyczące prywatnej, telewizyjnej działalności transmisyjnej o zasięgu krajowym na częstotliwościach przeznaczonych do nadawania naziemnego w technice analogowej, uzyskując koncesję na transmisje niekodowane na okres sześciolatek, odnawialną na okres kolejnych sześciu lat. Jednakże, skarżąca nie mogła rozpocząć swojej niekodowanej działalności transmisyjnej, gdyż nie przyznano jej częstotliwości przewidzianych w koncesji. Wykonanie Krajowego planu częstotliwości, które pozwoliłoby na zaspokojenie uzasadnionych oczekiwań, nie zostało przeprowadzone gdyż na podstawie obowiązującej regulacji włoskiej, częstotliwości pozostały zajęte przez operatorów telewizyjnych, którzy nie otrzymali koncesji i mogli działać na podstawie „systemu przejściowego” wprowadzonego ustawą nr 249 z 1997 r. W konsekwencji, kontynuacja działalności trzeciej sieci grupy Mediaset (Retequattro) uniemożliwiła uwolnienie niezbędnych częstotliwości, tak by skarżąca mogła rozpocząć swoje transmisje, jak to wynikało z przyznanej koncesji.

Skarga skierowana jest przeciwko decyzji odmawiającej wszczęcia postępowania w zakresie zawiadomienia o zakłóceniach konkurencji wynikających z powyżej przedstawionej sytuacji i wniosku o podjęcie działań przez Komisję na podstawie art. 86 ust. 3 Traktatu WE, dotyczącego środków przyjętych na korzyść przedsiębiorstwa RTI, któremu prawo włoskie przyznało specjalne uprawnienia.

Na poparcie swoich zarzutów skarżąca wskazuje na naruszenie art. 82 i 86 Traktatu i obowiązku przedstawienia uzasadnienia w zakresie w jakim pozwana:

- nie opowiadając na główny zarzut dotyczący dyskryminacji, do której doszło w dostępie do rynku transmisji telewizyjnych, dokonała niedokładnego badania przedmiotowego zawiadomienia,
- ustanowiła zaskarżony akt nie uwzględniając tego, że środki przyjęte lub nieprzyjęte przez władze włoskie w przedmiocie wykluczenia Europa 7 z rynku transmisji telewizyjnych, wzmocniły pozycję dominującą operatora RTI,
- zaniechała uwzględnienia konsekwencji wejścia w życie ustawy nr 112 z 2004 r. na sytuację skarżącej. W tym zakresie wskazuje się na naruszenie zasady dobrej administracji, zapisanej w artykule 47 Karty Praw Podstawowych.